

Eglute

1973 BALANDIS

▲ eglutė ▲

1973 BALANDIS

turinys

- 3 KEPĖJO VELYKOS
- 10 VELYKŲ KIŠKUTIS, J. Minelga
- 11 MĖLYNAS SVEČIAS II, N. Jankutė
- 18 SPINDULĖLIAI, L. Žitkevičius
- 19 SAULĖ II, R. Jotvingytė
- 26 ŠVENTĖ, D. Lipčiūtė
- 27 ERDVIŲ GALVOSŪKIS
- 28 PAKLYDĘ VAIKAI, R. Karosaitė
- 30 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- Z. Sodeikienė — viršelis ir psl. 19-25
- A. Trinkūnas — užrašo vinjetė
- A. Sruoginienė — 3-9
- L. Trinkūnienė — 10, 18
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 11-17
- O. Mikailaitė — 26
- R. Karosaitė — 28, 29

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KEPĖJO VELYKOS

pasaka

— Kitą sekmadienį Velykos, — tarė kepėjas savo žmonai. — Reikės prikepti daug pyragaičių ir saldumynų.

— Taip, — pritarė kepėjo žmona. — Prikepk labai daug. Prieš šventes žmonės išpirks, o mes uždirbsim daug pinigų.

Kepėjas buvo mažiukas, storas ir labai geros širdies žmogus. — Pinigai, — tarė jis pats sau vienas, — tai dar ne viskas. Bet žmonai to pasakyti nedrįso.

Keletą dienų kepėjas smarkiai dirbo. Dirbo nuo ankstyvo ryto ~~ligi vėlaus~~ vakaro. Jis prikepė daugybę šokoladinių zuikučių, avinėlių, viščiukų ir margučių. Sukrovė juos į didelę pintinę ir išstatė viename krautuvės lange. Antrą langą paliko tuščią.

— Kodėl neišstatei į abu langus? — paklausė žmona. — Daugiau žmonių pamatys, daugiau ir pirks.

— Antrą langą aš išpuošiu labai ypatingai, — atsakė kepėjas.

— O kaip?

— Palauksi, pamatysi.

Porą dienų langas dar buvo tuščias. Bet, vieną rytą kepėjas pakvietė žmoną:

— Eik ir pažiūrėk, kaip dabar atrodo krautuvės langai.

Žmona pirmiausia pribėgo prie to lango, kuris taip ilgai buvo tuščias. Dabar čia stovėjo didžiulis lizdas, sukrautas iš popierinių žolių. Tame lizde buvo didžiulis šokoladinio kiaušinio kevalas, pusiau nuskeltas. O kevale sėdėjo — tešlaininis kiškis.

Tas kiškis buvo labai ypatingas. Jis buvo apsilvilkęs riešutiniu švarkeliu. Jo viena akis buvo pusiau primerkta. Ant galvos pūpsojo didelė skrybėlė į šoną pakreipta. Kiškis laikė pintinę su morkomis, ridikais, vyšniomis, slyvomis ir kriaušėmis. Bet tai nebuvo tikros daržovės ir vaisiai, o saldainiai.

Kepėjo žmona ilgai žiūrėjo į langą.

— Didelis čia daiktas! Zuikis su skrybėle. Įdomu, kiek pinigų už jį manai gauti?

— O, gal kelis dolerius... — šyptelėjo kepėjas.

— Kelis dolerius! — sušuko žmona. — Tau pačiam kainavo daugiau negu kelis dolerius. O kiek darbo įdėjai! Mažiausiai, dešimt dolerių turi imti! O gal penkiolika...

— Na, gerai. Kiškio kaina tebus dešimt dolerių, — tarė kepėjas.

Jis parašė \$10 ant popieriuko ir prisegė zuikiui prie skrybėlės.

— Parduok pirmam pirkėjui, kuris tik pasiteiraus, — burbtelėjo kepėjo žmona ir išėjo į virtuvę.

Kepėjui buvo liūdna. Jis norėjo, kad žmonės pasidžiaugtų jo nepaprastu zuikiu. Jis norėjo, kad žmonės nusišypsotų, pamatę tą zuikį ir prisimintų, kokia graži šventė Velykos.

Suskambėjo skambaliukas virš durų, ir įėjo vyras apsikrovęs dėžutėmis ir popieriniais maišais.

— Prašau man duoti dėžę saldinių vaikams, — pasakė vyras. — Tik tiek ir težino mano vaikai apie Velykas — saldinių, saldinių. . .

Kepėjas suvyniojo saldinių dėžę ir padavė. Vyras užmokėjo ir išėjo. Net minutei nepažvelgė į lange stovintį zuikį.

Kepėjas pakraipė galvą.

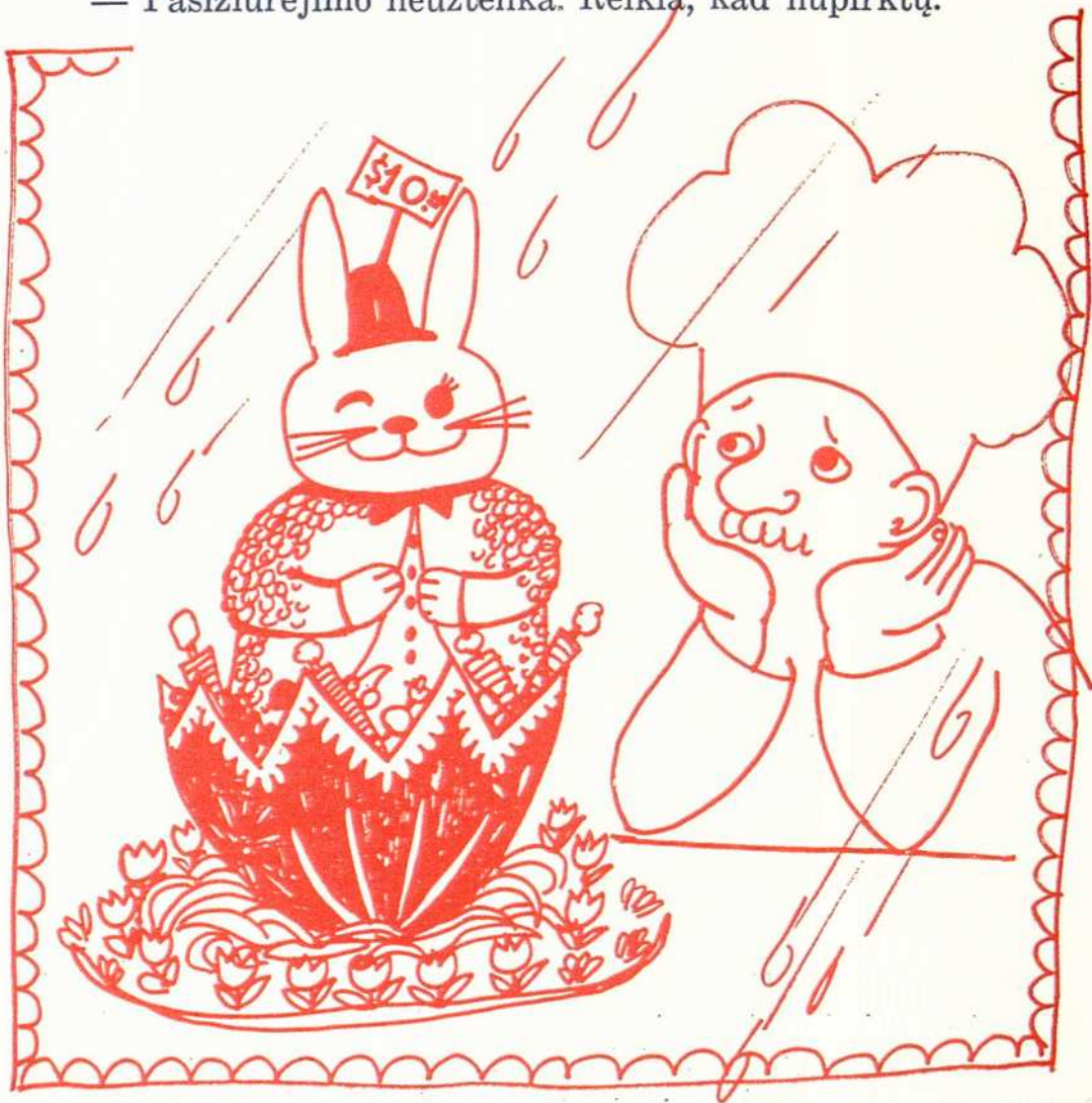
— Mano žmona galvoja, kad Velykos yra tik tam, kad galėtų daugiau pinigų uždirbti. Tas žmogus galvoja, kad Velykos — tik saldiniams pirkti.

Netrukus įėjo kepėjo žmona.

— Ar dar niekas nepažiūrėjo į tavo nepaprastą zuikį?

— Dar ne, — atsakė kepėjas. — Bet būk rami, atsiras, kas pasižiūrės.

— Pasižiūrėjimo neužtenka. Reikia, kad nupirktų.

Po pietų dangus apsini aukė. Pradėjo pūsti vėjas. Pagaliau, prapliupo lyti. Pasistatę apykakles ir iškėlę skėčius, žmonės skubėjo namo. Jie neturėjo laiko žiūrėti į tešlaininį zuikį.

Visą popietę lijo. Užėjo moteris pyrago pirkti, kažkoks vaikas prabėgo pro šalį su gėlėmis. O gražusis zuikis tebesėdėjo kiaušinio kevale ir mirkčiojo viena akim. Niekas jo nepastebėjo, niekas nesustojo prie krautuvės lango.

Jau temo. Kepėjas priėjo prie lango ir pažvelgė į gatvę. Dar lijo. Prie lango stovėjo berniukas su mergyte. Jie žiūrėjo į zuikį. Berniukas buvo išbalęs ir labai plonas. Mergaitė, truputį už jį mažesnė, pirštuku rodė į zuikį. Vaikai kažką kalbėjosi.

Kepėjui buvo malonu, kad vaikams zuikis patinka. Jis norėjo juos apdovanoti pyragaičiais. Jie atrodė neturtingi. Tikriausiai niekas šokoladinių zuikių Velykoms jiems nepirks. Bet, kai kepėjas atvėrė duris, vaikų jau nebebuvo.

Užėjo daugiau žmonių pirkti pyragų, pyragaičių ir šokoladinių saldinių šventėms. Bet nė vienas nekreipė dėmesio į zuikį.

Atėjo vakaras. Kepėjas ruošėsi uždaryti krautuvę, kai vėl pamatė tuos pačius vaikus ties langu. Su jais stovėjo jauna, išvargusi ir prastai apsirengusi moteris.

— Tikriausiai vaikų mama, — mąstė sau kepėjas. — Ji grįžta iš darbo, o vaikai atėjo jos pasitikti.

Moteris atidarė rankinuką ir padavė berniukui pinigą. Atsidarė krautuvės durys ir įėjo abu vaikai.

— Mama mums davė 10 centų ką nors nusipirkti, — aiškino berniukas. — Ji nuėjo į mėsinę, tai mes galim išsirinkti.

Vaikai ilgai žiūrėjo į visokius saldinius, kol, pagaliau, nusprendė pirkti šokoladinių kiaušinukų. Kepėjas juos sėmė ir svėrė.

— Mačiau, kaip žiūrėjote į skrybėlėtą zuikį, — tarė kepėjas. — Patinka?

— O, labai! Jis nepaprastai puikus, tas zuikis! — sušuko berniukas. — Žiūrėdamas į jį aš taip galvojau. Sutrūkęs šokoladinio kiaušinio kevalas—tai žiema, kuri jau praėjo. Skrybėlėtas zuikis, kuris visiems merkia akį, reiškia, kad visi turim gražiai apsirengti. Turim būti linksmi per Velykas, nes Kristus prisikėlė. Daržovės ir vaisiai reiškia, kad pavasaris jau čia. O Velykos — tikra pavasario šventė.

— Broleli! — sušuko kepėjas, — aš lygiai taip galvojau, kepdamas tą zuikį. Pirk jį ir neškis namo!

— Bet jis kainuoja dešimt dolerių, — įsiterpė mergaitė. — O mes turim tik dešimt centų...

— Dešimts dolerių! Koks apsirikimas! Vietoj centų, aš parašiau dolerius, — ir kepėjas nubraukė pažymėtą kainą.

— Tik dešimt centų už tokį zuikį! — stebėjosi vaikai. — Mes imam zuikį vietoj tų šokoladinių kiaušinių.

Kepėjas nusišypsojo, įdėjo zuikį į didelę dėžę ir atidavė vaikams. Jie džiaugėsi ir šokinėjo. Padėkoję, bėgo parodyti mamai.

Išgirdus triukšmą, išėjo kepėjo žmona. Pamatė, kad langas buvo tuščias.

— Pardavei?

— Pardaviau. Jaunas vyras su panele užėjo ir nupirko.

— Sumokėjo dešimts dolerių?

Kepėjas dabar buvo toks laimingas, kad jis nebijojo pasakyti žmonai tiesos.

— Aš pardaviau tą zuikį už dešimts centų. Pinigai tai dar ne viskas. Velykos — prisikėlimo ir džiaugsmo šventė. Matytum, kaip jie buvo laimingi!...

VELYKŲ KIŠKUTIS

Jonas Minelga

Vik-Viltenis

1. Mer - gy-tės, ber-niu-kai, sa - ky -ki - te,
 2. Pri - da-rė mar - gu- čių, pri-mar -gi - no,
 At - ei - na kiš - ku - tis, - ar ti - ki - te?
 Sku- bė - jo, - né mie- gas ne - var - gi - no?

3. Po gražų margutį
 Tuoį gausime
 Ir kiškio pyrago
 Ragausime.

MĖLYNAS SVEČIAS

II

Nijolė Jankutė

— Antroji žvaigždė ir maža žvaigždutė virš jos... — murmėjo Alcor, — maža žvaigždutė virš jos... žvaigždutė virš jos... virš jos...

Mažoji žvaigždutė ėmė didėti. Ji pūtėsi tartum mėlynas balionas. Greitai ji pripildė visą dangų, ir kai jau niekur nebeliko nė mažyčio plyšelio, Karilė tartum kulka prašovė pro to mėlyno kamuolio kraštą ir atsidūrė virš mėlynos žemės.

Tartum iš lėktuvo žiūrėjo mergytė į artėjantį nepažįstamą miestą. Dar akimirka, ir ji jau atsirado ten. Viskas aplink buvo mėlyna: keisti peršviečiantys namai, augalai, panašūs į saulėgrąžas ir žmonės, panašūs į Alcor. Tačiau ne visi miesto gyventojai buvo vienodai mėlyni. Daugelis jų atrodė lyg išblukę, beveik balti. Jie ėjo svyruodami, pasiremdami vieni į kitus. Ir jie dejavo, kaip dejuoja vėjas brazdindamas langus prieš lietų.

— Jie serga! — išsigandno Karilė. — Jie gali mirt! Kas jiems atsitiko?

Mergytei pasidarė baisu. Ji norėjo namo. Ji galvojo apie mamą... Staiga Karilę kažkas supurtė. Rankose ji vėl pajuto dviračio rankenas ir atsimerkė. Ant nuvirtusio medžio tebesėdėjo Alcor ir žiūrėjo į jos laikroduką.

— Viena minutė! — pasakė jis. — Tavo minties jėga labai silpna, Karile.

— Jūsų planetoj baisiai liūdna, Alcor. Ten visi serga. Jiems labai skauda. Jiems reikia pagalbos!

— Todėl aš čia ir atvykau, — liūdnai atsakė Alcor.

— Gal aš galiu kuo nors padėti? — pasiūlė Karilė.

— Taip, Karile. Pasakyk, ar čia tikrai ne ašigalis?

— Tikrai ne! — užtvirtino Karilė. — Argi jūs nežinot, kad mūsų ašigaliuose tik sniegas ir ledas? Ką jūs ten veiksit?

— Sniegas ir ledas? — nustebo Alcor. — Ar tu esi tikra, kad ten nėra štai tokių, — mostelėjo jis į medžius ir žoles.

— Augalų? Ne, tikrai ten nėra augalų. Ten per šalta.

— Kas yra šalta? — paklausė Alcor, bet Karilė nemokėjo jam paaiškinti.

— Tai blogiau, — nusiminė mėlynas svečias, — mane išsiuntė patyrinėti jūsų, kaip vadinatė, augalus. Mes manėme, kad ašigaliuose jų yra daugiausia...

— Bet kam jums reikia augalų? Ar jūsų planetoje niekas neauga? Man rodos, aš pastebėjau kažkokias gėles.

— Auga, Karile. Ypač ašigaliuose. Bet tie augalai, kurie mums duoda svarbiausią maistą, baigia išnykti. O be maisto negalime gyventi. Apniko mus sunkios ligos... Todėl aš, kaip ir kiti mūsų gamtininkai, iškeliauvome į svetimus pasaulius ieškoti pagalbos.

— Bet jei jūs norite augalus tyrinėti, tai čia geriausia vieta. Matot, kiek čia medžių, žolių ir gėlių! — rodė svečiui Karilė. — O aš žinau botaniką, tai mokslas apie augalus, ir galiu jums daug ką paaiškinti.

— Puiku, Karile! nudžiugo Alcor. — Pasakyk, ar čia auga gėlės panašios į saulę? Tie augalai, kurie mums taip reikalingi — panašūs į saulę, į mūsų saulę. Jie turi didelius mėlynus žiedus ir...

— Žinau, žinau! — spragtelėjo pirštais Karilė. — Saulėgražos! Jų čia auga daugybė, tik jos panašios į mūsų saulę.

Alcor veidas nušvito.

— Karile, parodyk man tas saulėgražas. Gal tai bus augalas, kurio aš ieškau.

— Trys auga mūsų kieme. Jų galvos jau pilnos prinokusių sėklų. Tos sėklos — labai maistingos ir turi tokį vitaminą D. Saulės vitaminą. Aš žinau iš botanikos pamokų, — aiškino Karilė. — Palaukit čia, aš tuoj atvešiu.

Vos tik ji baigė kalbėti, dviratis pats pradėjo važiuoti.

Sugrįžusi namo, Karilė į vidų nėjo, kad mama nepamatytų ir nepradėtų klausinėti šimto klausimų, kaip mamos visada daro. Mergaitė pastatė dviratį už namo kampo, tėtės meškeriojimo dėžutėj susirado peilį ir nubėgo tiesiai prie saulėgražų. Čia ji

išrinko pačią didžiausią, labiausiai prinokusią saulėgražos galvą, šiaip taip ją nupiovė ir, įsivertusi į dviračio krepšelį, nuskubėjo atgal.

Kai mergytė sustojo pagriovy prie nuvirtusio medžio, Alcor niekur nesimatė.

— Alcor! Alcor! — šaukė Karilė mintyse, — atvežiau saulėgrąžą!

— Aš čia, Karile! — po mergytės kojomis staiga prašneko pilkas šungrybis. Išsigandusi Karilė pasitraukė atbula.

— Atsiprašau! Vėl tave išgąsdinau, — pasakė šungrybis, pavirto į nulaužtą pagalį, susiliejo su žolėmis ir, Karilei nespėjus nei išsižioti, ruda varlė užsoko ant pavirtusio medžio.

— Kai aš susijaudinu, visai nenoromis imu keisti savo formą, — prabilo varlė. — Tai irgi tos ligos nemalonūs simptomai...

Ir taip, Karilei dar neatsipeikėjus iš nustebimo, ant medžio vėl sėdėjo Alcor.

— Labai atsiprašau, — pasakė jis, — kur ta saulėgrąža?

Kai Alcor pamatė nunokusią saulėgrąžos galvą, pliaukštelėjo delnais ir ėmė keistis į gervuogių krūmą.

— Sugrįžkit, sugrįžkit! — šaukė nusigandusi Karilė, ir Alcor šiaip taip sugrįžo į žmogaus formą.

— Ach, kaip susijaudinau, kaip susijaudinau! Ta saulėgrąža labai panaši į mūsų nykstantį augalą! — kalbėjo jis, bandydamas išlupti vieną sėklą.

Karilė vikriai išlukšteno jam kelias ir supylė branduoliukus į delną.

— Paragaukit. Ar panašus skonis?

Mėlynasis svečias valgė nedrąsiai.

— Ummm... Skonis kitoks, bet neblogas. Jaučiu, kaip šiluma sklinda kūnu, tartum šviestų į mane mėlynoji Alcor...

— Paimkit visas sėklas ir pamėginkit pasėti ten... Saulėgražoms daug priežiūros nereikia. Kad tik saulės būtų, — aiškino Karilė.

— Nežinau, kaip saulėgražoms patiks mūsų mėlyna saulė. Jos čia papratusios prie geltonos, — abejojo Alcor, — bet bandysiu užauginti, būtinai bandysiu. Ačiū, Karile. Gal šitos juodos, jūsų saulės pilnos sėklos, bus mūsų vaistas!

Alcor suspaudė saulėgražos galvą tarp rankų. Jo veidas dabar buvo mėlynas, kaip Karilės akys ir švelniai švietė.

— Ačiū dar kartą ir sudie, Karile! Turiu skubėt namo. Turiu pasėt tavo saulėgražas.

— Apsilankykit vėl kada, Alcor, — pakvietė Karilė mėlynąjį keleivį. — Man taip rūpės sužinoti, ar saulėgražos pagydė jūsų žmones.

— Aš tau pranešiu, Karile. Tik pažiūrėk į Grigo Ratus vakarais. Į antrą žvaigždę ir žvaigždutę virš jos. Ir galvok stipriai...

— Būtinai! — prižadėjo mergytė, bet keisto svečio jau nebebuvo. Karilė dar ilgai sėdėjo ant pavirtusio medžio galvodama, ar nesapnavo.

— Kas nupiovė didžiąją saulėgražą, — paklausė mama, kai Karilė sugrįžo namo.
— Aš.

— Kodėl? Darysi botanikos bandymus?
— Taip, mama. Žiūrėsiu, ar išdygs saulėgražos...
— Tai kur gi jas pasėjai?
— O, ant kitos planetos...

Mama pasižiūrėjo į Karilę ir papurtė galvą:

— Tu per daug žiūri televizijos...

Bet Karilė tik nusijuokė. Vargas su užaugusiais — jie nesupranta, kad patys įdomiausi nuotykių atsitinka visai ne televizijoje...

SPINDULĖLIAI

Leonardas Žitkevičius

Vik. Viltėnis

1. Skriskit, skris-kit, spin-du - lė - liai,
 2. Sau - lė te-ka, paukš-čiai šne ka,

I žė - me - - - lė! Skleis-kit
 Ra - sos rie - - - da, O šir -

žie-da, o - be - lė - lės! Te - gul žė-lia
 dis iš džiaugsmo pla - ka. Su - pa vė-jas

žo - ly - nè - liai, te - gul žė - lia!
 ža - lia ša - ka, su - pa žie - da.

SAULĖ

II

Ritonė Jotvingytė

Į žemę savo spindulius saulė siuntė kiekvieną dieną. Karštas akis plačiai atmerkusi, saulė juos mokė:

— Lėkite! Skubėkite! Į žemės rytus ir į vakarus! Į šiaurę ir į pietus! Dabokite, kad būtų šilti vandenys ir dirvos.

Taip buvo ilgą laiką. Bet vieną dieną saulė susėmė savo spindulius ir pakilo aukščiau, nei iki šiol.

Vos tik saulė taip padarė, žemėje pasikeitė daug dalykų. Staiga ėmė pūsti šalti vėjai, o vietoje lietaus krito snieguolės, kurios bematant nubaltino pievas, laukus ir miškus.

— Mes dar niekad nebuvom taip toli nuo žemės, — rūpinosi spinduliai.

Ir tikrai, spindulių kelionė į žemę pasidarė ilgesnė, o vieną rytą upės ir ežerus spinduliai atrado jau po ledu.

— Saule! Saule! Ką sugalvojai? Ar nematai, kas darosi?!
— kalbino spinduliai saulę.

— Matau. Žinau. Nurimkite. Pavasarį ir vėl grįšime prie žemės, o dabar lėkite ir apjuoskite planetas šviesos lankais.

Praneškite, kad lankus siunčiu joms dovanų. Pavertę juos savo kelionių takais, iš jų tegul neišklysta niekada.

Spinduliui, kuris pasiruošė į jupiterį, saulė tarė:

— Tavo kelionė bus ilgesnė nei kitų, tai tu pirmas ir iškeliauk. Pasakyk, kad aš...

— Nieko aš jam, saule, pasakyti negalėsiu, — tarė jupiteriui skirtas spindulys. — Jau žinai, kad jis su niekuo nesitaria. Su niekuo jis net ir kalbėti nekalba. Sėkau. Tikrai, su niekuo.

— Vistiek bandyk! Pasakyk, kad šviesos lanką jam skyriau didesnę ir šviesesnę nei kitoms planetoms.

— Gerai, saule. Aš mėginsiu, bet žinok...

— Dabar jau bėk, — tarė saulė.

Jupiteriui skirtas spindulys išlėkė. Išlėkė ir į kitas planetas pasiųsti spinduliai.

Žemėje pasidarė neramu. Žmonės ėmė bijoti. Ir buvo ko. Dienos sutrumpėjo, o žemė šalo vis giliau ir giliau.

Liūdniausi laikai prasidėjo tada, kai žmonės teleskopuose pamatė, kad planetos turi šviesos lankus.

Astronomai glostė barzdas, kasė pakaušius, vartė išminties knygas ir kalbėjo:

— Taip. Tai planetos. Taip. Tai jų kaltė. Nėra abejonės. Taip. Tai labai blogai.

Žinia apie padarytą žemei skriaudą bematant apskrido visą pasaulį.

— Planetos! Planetos blogos! Planetos labai negeros! Planetos suplėšė saulę! Blogai! Blogai! Blogai!

— Iagolb! Iagolb! — šaukė ir mėnulis ir, nusimineš švietė, ir švietė, ir švietė.

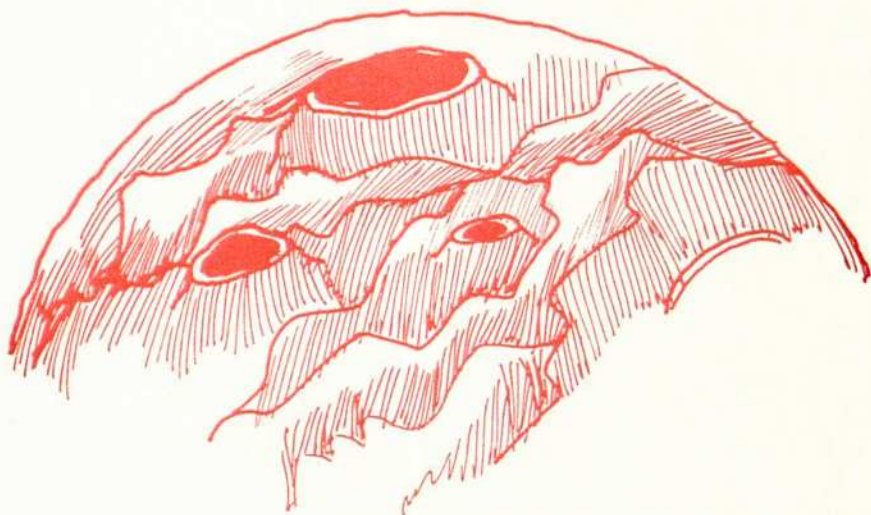
Iš žemės rytų, vakarų ir pietų suėjo, suvažiavo astronomai į astronomų kongresą. Atvyko labai seni ir labai išmintingi, atvyko ir tie, kurie buvo truputį jaunesni ir truputį mažiau išmintingi.

Suglaudę galvas jie tarėsi. Kalbėjo ir kalbėjo, bet, kaip sugrąžinti saulę, nežinojo nė vienas.

Tuo laiku saulės spindulys priartėjo prie jupiterio. Pasakęs, ką saulė jam pasakyti liepė, spindulys jupiteriui ištiesė saulės dovaną ir tarė:

— Saulė tau, jupiteri, siunčia tavo kelionių taką. Kad nepaklystum, jupiteri, erdvėse.

Jupiteris supyko.

— En! — suriko jis baisiu balsu ir, pats apie save apsisukęs, riaumojo: — Šalin! Šalin! Ko tau čia reikia? Eik ir pasakyk tai savo saulei, kad ji paliktų mane ramybėje! “Saulė sakė! Saulė siuntė!” — mėgdžiojo jupiteris nusiminusį spindulį. — Aš pats esu saulė! Jokios kitos saulės man nereikia. Nereikia man nė tavo saulės dovanų!

Berėkdamas jupiteris įtužo. Įtužęs, saulės siųstą lanką primynė, ir kaip pašėlęs ėmė vėl apie save suktis.

— Ką pasakysiu saulei? — klausė savęs spindulys.

— Ar patikės, kad toks milžinas gali būti taip baisiai kvailas.
 Už nemandagų su juo elgesį spindulys jupiteriui nedovanojo.
 — Tu, jupiteri, nors ir didelis, bet džiaugtis tai tu nemoki!
 Ot, kas! Tu, jupiteri, dar ir skystas esi! Aš tau tik gero norėjau...
 — Ne man, sau gero norėk! — baubė ir maurojo jupiteris:
 — Kol ne vėlu, prapulk!
 Spindulys suprato: jupiteris pasakė ne juokais. Oi, ne!
 — Nelauk, kol bus blogai, — patarė ir mėnulis. — Kluparp,
 spindulėli, kluparp!
 Spindulys grįžo. Namo. Į saulę.
 Vos tik sugrįžo, saulė tuoj klausti:
 — Ar pasiekei? Ką sakė?

— Taip, saule. Aš jį pasiekiau. Bet pakalbėti nepavyko. Jis, saule, baisus.
 — Gal tik keistuolis?
 — Ne, saule, ne. Jupiteris ne keistuolis. Jis žiaurus. Tavo lanką, saule, jis sumynė.
 — Sumynė?!

— Taip, saule. Iš lanko jis padarė elipsę.

— Grįžk, saule, į žemę. Visiems bus geriau, — įkalbinėjo saulę apspitę visi jos spinduliai.

Vieną dieną, kai ji iš nusiblaiviusio dangaus pažvelgė žemėn, tuoj ėmė tirpti sniegas ir ledai, o vėjai, nudulkėję į šiaurę, sugrižo iš pietų šilti ir lengvi.

— Pavasaris! — džiaugėsi pievos ir laukai.

— Pavasaris! — plovė krantus upeliai.

— Pavasaris! — čiulbėjo paukščiai.

— Pavasaris! Pavasaris! — vaikai tiesė rankas į saulę.

Žemė atkuto. Saulės diena pasidarė vėl ilga ir šilta. Džiaugėsi ir spinduliai.

— Gerai, kad saulė pamiršo jupiterį, — kalbėjo jie. — Saulė vėl smagi ir linksma!

Bet spinduliai apsiriko. Saulė jupiterio nepamiršo. Nepamiršo jupiterio nė žmonės.

Daugelį amžių astronomai vartė, kraipė ir visaip sukinėjo teleskopus. Daug rašė, braižė ir suskaičiavo daug skaičių. Ne kartą ir tarėsi, kol vieną dieną jie nutarė, kad jupiterį reikia ištirti.

Žinią, kad jį ištirs, jupiteriui pasakė mėnulis:

— Jie nutarė tave ištirti! — pasakė jis jupiteriui.

— En! Bet, en! En! En! — vėl baubė jupiteris.

Savo pyktyje jupiteris nežinojo nė ką daryti. Jis degė, blaškėsi, užė ir dundėjo.

Išdidus ir neapdairus, jis sukosi ir sukosi, kol ėmė ir įsisuko į saulės jam dovanotą elipsę.

Ilgą laiką pasiblaškęs, jupiteris aprimo, įėjo į saulės sistemą ir pasidarė jos palydovu.

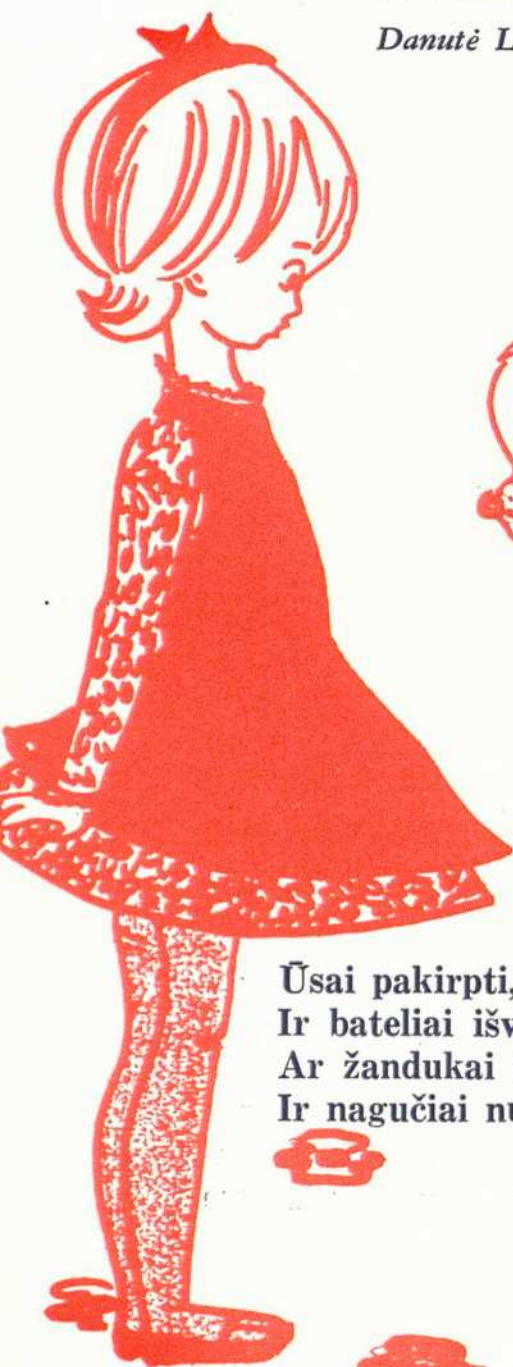
Astronomų darbuose prabėgo taip pat daugelis amžių. Daugelį kartų klydę, sulaukė ir jie dienos, kai visa, ką rašė, braižė ir skaičiavo, buvo be klaidos.

Dėl to 1972 metų kovo mėn. 2 dieną iš Amerikos žemyno (Floridos) Atlas-Centaur raketa į jupiterį iššovė pirmą mechaninį žinių rinkėją, vardu Pioneer 10, kurio pranešimai moksluose apie erdves bus labai svarbūs.

1. Dirva — ariama žemė.
2. Pakaušis — užpakalinė galvos dalis.
3. Riaumoti — baubti, bauboti.
4. Įtužęs — įpykęs, įdūkęs.
5. Blaškytis — nerimti, mėtytis.
6. Palydovas — tas, kas lydi (eina kartu).

ŠVENTĖ

Danutė Lipčiūtė

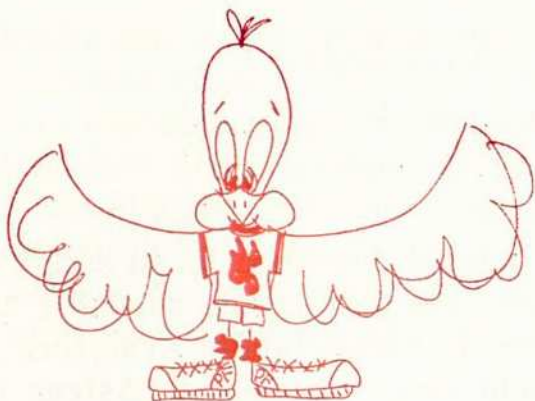

Kiški Piški šilkavilni,
Ar krepšeliai tavo pilni?
Ar margučiai nudažyti
Ir švarkeliai išvėdyti?

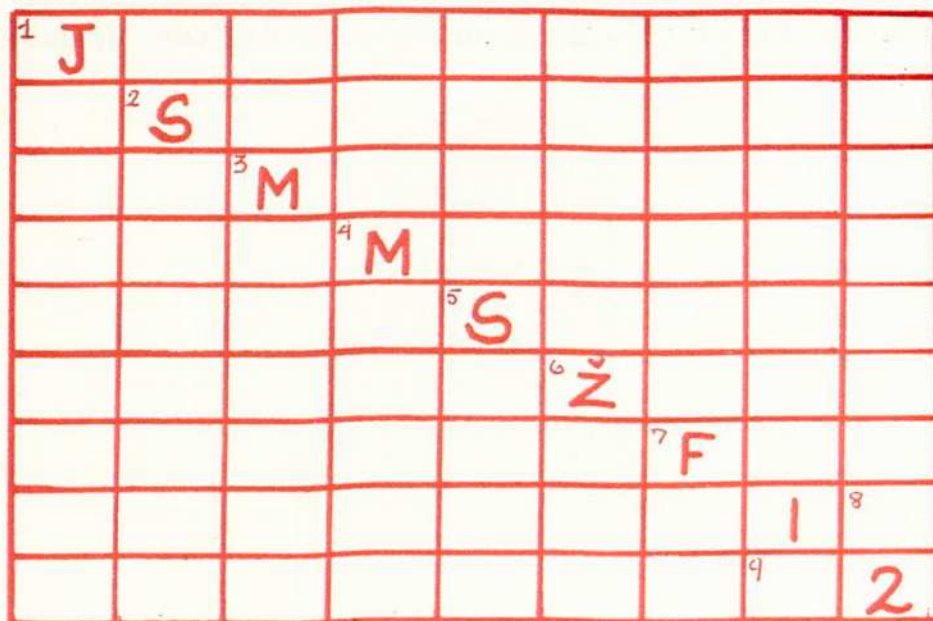
Ratai ištepti, nuplauti?
Saldumynai jau pakrauti?
Dantukus esi iššveitęs
Ir kelnutes pasiraitęs?

Ūsai pakirpti, suvyti?
Ir bateliai išvalyti?
Ar žandukai išpuдруoti
Ir nagučiai nulakuoti?

Jau pavasario vėjelis
Velykaičių ieškot kelias.
Ir saulutė bunda, ražos —
Bus Velykos šiltos, gražios.

ERDVIŲ GALVOSŪKIS

Pradedant įrašyta raide, skersai ir žemyn telpa žodis. Tas pats žodis įrašomas du kartus. Visi žodžiai turi ką nors bendro su erdvėmis. Nr. 8 ir 9 yra skaičiai.

1. Didžiausia planeta saulės sistemoje.
2. Planeta, kuri turi tris lankus.
3. Dangaus kūnas, kuris sukasi apie planetą. Žemė turi vieną, kitos planetos turi daugiau, ar mažiau.
4. Planeta arčiausia žemės.
5. Mūsų planetų sistemos pagrindinė žvaigždė.
7. Amerikos valstybė, iš kurios siunčiamos raketos į erdves (vardas sutrumpintas).
6. Mūsų planeta, kurioje gyvename.
8. ir 9. Kurių skaičių trūksta metams, kada į Jupiterį buvo paleistas mechaninis žinių rinkėjas?

PAKLYDĘ VAIKAI

*Parašė ir paveikslus nupaišė Rima Karosaitė
Toronto lit. mokyklos mokinė, 9a sk.*

— Eikime į šią pusę, — pasakė Algirdas. Jis su sesute Viktute ėjo namo, pažaidę parke. Visą popietę abu suposi ir žaidė.

Dabar jau buvo prietema, ir vaikai bijojo. Žvaigždės mirgėjo danguje. Jos atrodė kaip didelės žibuoklės. Aštrus vėjas smarkiai pūtė į raudonus vaikų veidus.

Viktutė, kuri turėjo slogą, šliurptelėjo. Algirdas drąsiai žengė pirmyn.

Vaikai priėjo kryžkelę. Palaukė, kol pasirodė žalia šviesa, tada perėjo per gatvę. Ten buvo daug visokių apšviestų krautuvių. Visur skubėjo žmonės. Atrodė, kad visi nori greitai pareiti namo.

Brolukas su sesute paėjo dar du gatvių blokus. Ir vėl atsidūrė prie parko. Kaip jie čia atsirado? Matyt, vaikščiojo aplink ratu.

— Žiūrėk! — Viktutė patempė Algirdo marškinių rankovę. — Kas ten ateina? Atrodo, kaip dideli bernai. Ką mes darysim? — išsigandusi paklausė.

Abu bernai buvo dideli, netvarkingi, ilgais ir susivėlusiais plaukais. Atėję prie vaikų, rodė baisias minas. Visaip perkreipė veidus. Viktutė pradėjo verkti, bėgdama paskui Algirdą. Bernai, sustoję prie kampo, garsiai juokėsi.

Parke abu vaikai atsisėdo ant suolo. Viktutė dar verkė.

— K-kur mama ir t-tėvelis? Man šalta, aš noriu namo, — kūkčiojo mergaitė, rankomis užsidengus veidą.

Iš kažkur atėjo šunelis ir atsigulė prie vaikų kojų. Tai buvo vaikų šuo Margis. Kai vaikai negrižo į namus, jis išėjo jų ieškoti. Ir atrado!

Vėjas kaukė, o vaikai miegojo ant suolo. Šunelis juos saugojo. Netrukus ateis tėveliai vaikų pasiimti...

Atsakymai vasario nr. galvosūkiams

Skiaemenys sudarė pirmą posmelį Maironio "Lietuva brangi":

Lietuva brangi, mano tėvyne,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai.
Graži tu savo dangaus mėlyne,
Brangi, nes daugel vargų prityrei.

Vagis išėmė du deimantus iš kryžiaus kairės ir dešinės rankos, o viršutinį deimantą perkėlė į apačią. Tuo būdu, skaičiuojant, iš apačios į kairę ar į dešinę, vis vien išeina 9.

MŪSŲ KŪRYBA

PASAKA APIE ZUIKĮ MILŽINĄ

Anksti rytą pramerčiau akis ir išsigandau! Gale mano lovos stovėjo didelis, šešių pėdų zuikis. Iš mėlynos kepurės lindo dvi didelės, pilkos ausys. Akys žibėjo kaip dvi žvaigždutės. Ploni ūsai lengvai krutėjo.

Aš labai bijojau ir norėjau šaukti mamą. Bet iš baimės negalėjau jokio garso išleisti. Šokau iš lovos ir pradėjau lakstyti po kambarius.

Staiga atsiradau tamsiame rūsyje. Pasislėpiau už seno pianino. Su laikiau kvapą. Išgirdau, kaip zuikis tyliai nulipo laiptais į rusį.

— Kur pasislėpei? Atsiliepk! — sušuko zuikis.

Aš netyčia pajudinau ranką, ir nuo pianino nukrito sena lempa. Išdaviau savo slėptuvę. Zuikis priėjo prie manęs, ir aš neturėjau kur bėgti.

— Ko nori iš manęs? — paklausiau. — Ką blogo tau padariau? Kam mane persekioji?

Zuikis nusišypsojo. Pakrutino vieną ūsą, primerkė akį ir švelniai pasakė:

— Norėjau tave pagirti už puikiai nudažytus margučius.

Subirbė laikrodinis ir aš pabudau. Tai buvo tik Velykų ryto sapnas.

Lidija Majauskaitė

Detroit, Mich.

PAVASARIS

Kaip gera sulaukti pavasario! Medžiai pradeda sprogti. Mūsų kieme žydi slyvų medis. Labai gražu žiūrėti į slyvos žiedus. Velykoms išsprogsta kačiukai. Ir tai yra labai gražus medelis. Bitutės dirba ir dirba. Dulkeles nešioja nuo vieno medžio ant kito ir medų krauna. Rožės išleidžia pumpurėlius ir lelijos pradeda žydėti. Paukšteliai čiulba ir ima lizdelius sukti. To labai laukiame, nes pas mus visada yra lizdelių ir aš galiu pamatyti mažus paukštelius.

Ramunė Ruzgytė, 9 m.

Šv. Kazimiero lit. mokykla

Los Angeles, Calif.

ATOSTOGOS

Pereitą vasarą važiavom į Vasagą atostogauti. Mes turėjom užsisakę mažytį namuką, kurio mums užteko. Buvo tik du kambariai. Viename buvo dvi lovos — viena didelė, kita mažesnė. Aš miegojau mažoje, o tėveliai didelėje. Antrame kambaryje buvo sofa, kur miegojo mano sesutė. Taip pat buvo plyta, šaldytuvas ir stalas. Mums ten buvo labai smagu.

Kai norėjom maudytis, reikėjo paeiti tik kokias penkias minutes. Vanduo švarus ir negilus. Kai lijo, ir negalėjom eiti prie ežero, važiuodavom į krautuves arba pasivažinėti.

Kartais nuvažiuodavom pas mano dėdę ir tetą. Jie turi labai didelį, trijų aukštų namą, kurį mano dėdė pastatė. Man tas namas labai patinka, nes jis gražus ir turi labai didelį kiemą. Kai kada mes ten nakvodavom.

Netoli dėdės namo yra aikštė, kur vakarais žaidžia “baseball”. Dieną ir mes ten kartais žaisdavom. Arba kartais važiuodavom Vasagos miestelį apžiūrėti. Ten yra visokių žaidimų ir pramogų vaikams. Už miestelio miškuose yra zoologijos sodas, kuriame gyvena daug įvairių žvėrių, paukščių ir kitokių gyvulių.

Man labai patiko būti Vasagoje, maudytis ežere ir apžiūrėti Vasagos apylinkes.

Aušra Pleinytė, 11 m.

Hamilton, Ont.

Piešinys

R. Vaitiekūnaitės, 8 m.

LĖLĖS

Kai aš buvau maža, mano mama nupirko lėlę. Mano lėlės vardas yra Ona. Ji yra labai gera. Aš jai supinu kasytes.

R. Vaitiekūnaitė, 8 m.

Hamilton, Canada

Mano lėlė turi plokštelę ir šoka pagal ją. Aš su ja žaidžiu ir man ji labai patinka. Ji turi ilgus plaukus ir daug suknelių. Ji dar turi raudonos spalvos akinius. Aš ją gavau Burlingtono krautuvėje.

Loreta Trumpitskaitė, 8 m.

Hamilton

Mano lėlė yra maža. Jos vardas Rita. Aš mėgstu žaisti su lėlėmis. Jos yra kaip maži vaikai ir labai gražios. Mano draugė turi lėlių, ir mes kartu su jomis žaidžiame.

Elytė Rukšėnaitė, 8 m.

Hamilton

ALP 1485
Larch.

paveikslų paroda

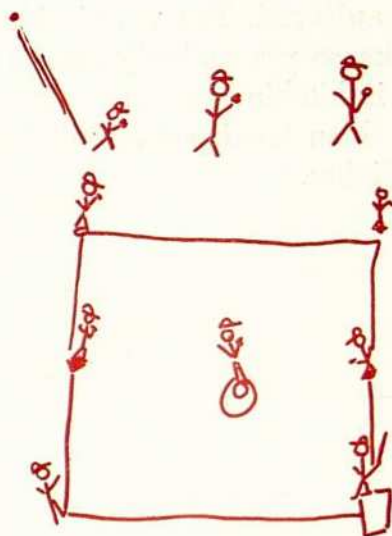
Naminė mašina
Algis Balsys, 8 m.
Toronto, Canada

Velykų kiškis
Tomas Kubilius, 7 m.
Chicago, Ill.

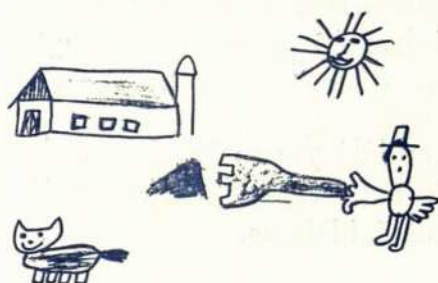
Juokdarys
Ligia Bričkutė, 6 m.
Boston, Mass.

Žaidimas
Andrius Janušas, 7 m.
New York, N.Y.

Pavasaris
Renata Ramanauskaitė, 5 m.
Montessori vaikų nameliai
Chicago, Ill.

Ūkis
Ina Balsytė, 6 m.
Toronto, Canada